

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2017. évi március hó 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2016. november 30. napján kelt 12.B.453/2016/31. számú ítéletét helybenhagyja.

Vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2016. november 30. napjától a mai napig 2017. március 22. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék a 2016. november 30. napján kelt 12.B.453/2016/31. számú ítéletében **vádlott** bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160.§ (1) bekezdés) állapította meg. Ezért 6 év 4 hónap börtönbüntetésre és mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, továbbá beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelek jogi sorsáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés súlyosításáért fellebbezett. Kifejtette, hogy az első fokú bíróság az enyhítő körülmények között helytelenül értékelte a vádlott fiatal felnőtt korát, mivel az elkövetéskor 23 éves volt, illetőleg a cselekmény kísérleti szakban maradását kisebb súllyal lehet csak figyelembe venni. Ezzel szemben részletezte, hogy mely súlyosító körülményeket kell értékelni - elkövetési mód, szúrások száma, ittas állapot -, amelyek álláspontja szerint nagyobb súllyal bírnak a vádlottal szemben kiszabandó szabadságvesztés mértékének megállapításakor, mint a törvényszék által számba vett enyhítő körülmények, tekintettel arra is, hogy az elkövetett bűncselekmény alapesetnek minősül, de megközelíti a különös kegyetlenséggel elkövetett minősítő körülményt. A Veszprémi Törvényszék 6 év 4 hónapban állapította meg a börtönbüntetés mértékét, amely a vádlott terhére rótt bűncselekmény büntetési tételének középértékét (10 év) nem közelíti meg, és nem alkalmas a generális és speciális büntetési célok elérésére.

A vádlott és a védő enyhítés érdekében jelentettek be jogorvoslatot.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.192/2016/3-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta.

Álláspontja szerint az első fokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, és megalapozott tényállást állapított meg azzal, hogy az ítélet 6. oldal első bekezdése a jogi indokolás körébe tartozik. Rámutatott, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat a törvényszék a szükséges mértékben értékelte, indokolási kötelezettségének eleget tett. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, a bűncselekmény minősítésével azonban nem értett egyet. Kifejtette, hogy az első fokú bíróság helyesen következtetett a terhelt által okozott több, jelentős vérvesztést eredményező sérülésből a vádlott egyenes ölési szándékára. Tekintettel azonban arra, hogy a vádlott gátlástalanul, emberi mivoltából kivetkőzve hajtotta végre a tettet - ittas állapotban, minden előzmény nélkül tizenegyszer szúrta meg az előle kitérni igyekvő, folyamatosan hátráló sértettet -, álláspontja szerint a tényállásból megalapozott következtetés vonható a bűncselekmény különös kegyetlenséggel elkövetett módjára.

A büntetés kiszabása során irányadó körülmények kapcsán rámutatott, hogy álláspontja szerint a terheltnek a pszichikai állapota nem enyhítő körülmény az orvosszakértői vizsgálat eredményére tekintettel, sem a fiatal felnőttkor, mivel csaknem 23 éves volt a bűncselekmény elkövetésekor. A cselekmény kísérleti szakban maradt, azonban a sértettnél közvetlenül életveszélyes állapot következett be, közeli és befejezett a kísérlet, amelynek enyhítő nyomatéka súlytalanná vált. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az első fokon alkalmazott joghátrány eltúlzottan enyhe, a különös részi tételkeret középértékétől a vádlott javára történő eltérés, még változatlan minősítés mellett is indokolatlan, ugyanis a cselekmény és a terhelt társadalomra veszélyessége a kiszabott börtönbüntetésnél jóval súlyosabb büntetéssel áll arányban.

Összességében indítványozta, hogy az ítélet az első fokú ítéletet változtassa meg, **vádlott** cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetéként kísérleteként (Btk. 160.§ (1), (2) bekezdés b./ pont) értékelje, és a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamát jelentős mértékben emelje fel, míg egyebekben - a bünteteskiszabási körülmények helyesbítését követően - hagyja helyben.

Az ítélet nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átirattal egyezően terjesztette elő indítványát. Álláspontja szerint különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetést követte el a vádlott, amit motiválatlanul, gátlástalanul hajtott végre, tizenegy sérülést okozva a sértettnak késével. **Sértett** az erőbehatások következtében - amelyek között voltak olyanok, amelyek önmagukban alkalmasak az emberi élet kioltására - életveszélyes állapotban került, egyrészt a többszörös sérülés okozta kivérzés következtében, másrészt a nyaki visszér átmetszése folytán bekövetkező légembólia lehetősége miatt. Rámutatott továbbá, hogy az első fokon alkalmazott minősítés mellett is eltúlzottan enyhe a különös részi tételkeret minimuma közelében kiszabott büntetés. Indítványozta az élet elleni bűncselekmény minősített esetének megállapítását, és a szabadságvesztés büntetés, valamint a mellékbüntetés tartamának jelentős mértékű felemelését.

A védő fellebbezését fenntartotta. Perbeszédében kifejtette, hogy a vádlott a 76 mm pengehosszúságú késsel - amely a közrendre nem tekinthető veszélyesnek - tizenegyszer kis erejű vágott és szúrt sérüléseket okozott a sértettnak, amely szúrások nagy részét a sértetten lévő több rétegű ruha felfogta. Álláspontja szerint eshetőlegesen szándékkal követte el védeence a bűncselekményt, amit önként abbahagyott. A Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvére hivatkozva előadta, hogy a nem irányzott, csapkodó szúrások az ölési szándék hiányára utalnak. Rámutatott arra is, hogy a sértett meghallgatására mindenképp szükség lett volna a tényállás teljesebb körű feltárása érdekében. Kiemelte továbbá az enyhítő körülményeket, így a vádlott tényfeltáró, beismerő vallomását, őszinte megbánását, fiatal felnőtt korát, büntetlen előéletét, azt, hogy leszokott az alkohorról, és a BV intézetben csak dicséretei vannak. **Vádlott** átértékelte az életét, a társadalomba való beilleszkedését a büntetésének súlyosítása nem szolgálná. A fellebbviteli főügyészségnek a

minősítés megváltoztatására irányuló indítványának elutasítását, és az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Vádlott az utolsó szó jogán sajnálatának adott hangot, és bocsánatot kért a sértettől.

A bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, és megállapította, hogy olyan eljárási szabálysértés nem történt, amely az ítélet érdemi felülbírálatát akadályozná.

Az ítéletábra megállapította, hogy a bizonyítási eljárás során a tényállás megállapításához szükséges személyi, szakértői, okirati és egyéb bizonyítékokat felvette a törvényszék eljáró tanácsa, és a szükséges mértékben indokát adta annak, hogy mely bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást.

Vádlott a bírósági eljárásban nem kívánt vallomást tenni, ezért a nyomozati szakban tett vallomása került ismertetésre. Meghallgatta az első fokú bíróság dr. Mesics Tamás igazságügyi orvosszakértőt és Schafer István igazságügyi nyomszakértőt, a szakértői véleményeket ismertette. Kihallgatta továbbá a helyszínen intézkedő rendőröket - **1. tanút, 2. tanút, 3. tanút, 4. tanút** - és **5. tanú** mentőápolót, a pályaudvaron szolgálatban lévő **6. tanú** nyomozati vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává.

Sértett tárgyaláson történő kihallgatása, hollétének felderítése érdekében a törvényszék különböző intézkedéseket tett. A sértett a tárgyaláson először szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, majd rendőri elővezetése sem vezetett eredményre. A törvényszék felkutatta a sértett tartózkodási helyét, aki 2016. november 15-től a Cholnoky Ferenc Kórház Dobai Pszichiátriai Rehabilitációs Osztályán állt kezelés alatt, a büntetőügyben való kihallgatását mentális állapota nem tette lehetővé. Ezt követően indítványozta a vádhatóság illetőleg a védelem a tárgyalás elnapolását a sértett kihallgatásának újbóli megkísérlése érdekében. Az első fokú bíróság elutasította az erre vonatkozó indítványokat és a Be. 296.§ (1) bekezdés a./ pontja értelmében - miután a sértettnek a tárgyaláson való megjelenése és kihallgatása egészségi állapota miatt akadályba ütközött - felolvasással tette a tárgyalás anyagává a sértettnek a nyomozati szakban tett vallomásait. Az első fokú bíróság eljárása - melyet a védő is kifogás tárgyává tett a perbeszédében -, a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megfelelő, **sértett** nyomozati szakban tett vallomása, és a helyszíni kihallgatásakor előadottak nem okirati bizonyítékként nyertek értékelést, hanem tanúvallomásként, ahogy arra a vonatkozó szabályozás lehetőséget ad.

Az első fokú bíróság ezen túlmenően ismertette az Országos Mentőszolgálat iratait, a sértett és a vádlott orvosi kezelésével kapcsolatos dokumentációkat, valamint a nyomozati szakban szerzett igazságügyi orvos- és nyomszakértői vélemény mellett az igazságügyi pszichiáter szakértői véleményt, illetve a vádlottal kapcsolatosan a BV intézettől szerzett nevelői véleményt és az alkoholelvonó terápia iratait.

Értékelte a rendőri jelentések, helyszíni szemle jegyzőkönyv, fényképmelléklet anyagát, a sértett helyszíni kihallgatásakor jegyzőkönyvbe foglaltakat, a lefoglalás adatait és a bűnjeljegyzéket.

Ekként a törvényszék az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat megfelelő körben feltárta, és a tárgyalás anyagává tette.

Az indokolási kötelezettségének az első fokú bíróság a szükséges mértékben eleget tett. Rámutatott arra, hogy a tényállás megállapítása körében részben a vádlottnak a testi sértésre vonatkozó ténybeli beismerő vallomását vette alapul, részben pedig a sértett vallomását, valamint a kihallgatott rendőrök és **6. tanú** vallomásából indult ki.

Az első fokú bíróság ítéletének indokolása az alábbiakkal egészítendő ki:

Sértettet a rendőrség a nyomozati szakban két alkalommal hallgatta ki, a vallomásaiban azonban egyes kérdésekben különbözőség mutatkozott.

Első vallomásában a sértett elmondta, hogyan ismerkedett meg a vádlottal. 2015. szeptember 21-én a késő esti órákban a pápai vasútállomás peronján egy padon ült, amikor ott megjelent **vádlt**, és megkínálta a nála lévő 2 literes palackból fehér borral, amit elfogadott. Együtt fogyasztottak a borból, miközben minden előzmény nélkül "kiakadt" a vádlott, és elvágta a nyakát. Először a bal alkarját vágta meg, mondta, hogy megöli, majd dulakodás közben több helyen megvágta, megszurta. Szólt **6. tanú** forgalmistának, hogy értesítse a rendőrséget, mert egy fiatal férfi megkéselte és a késsel hadonászik. A kikerkező rendőrök állították le a férfit.

A helyszínen is kihallgatta a nyomozó hatóság a sértettet, ahol a korábbi vallomásának némiképp ellentmondó nyilatkozatot tett. Nem tudta megmondani, hogy mitől alakult ki a konfliktus, hiszen elmondása szerint a vádlott elment a peron végéig, majd visszajött, ekkor már nyitva volt a kés, és nekitámadt. Véde magát a bal kezével, majd ahogy forgolódott, elmozgott jobbra-balra, a vádlott összevissza vagdosta hátulról is. A legmélyebb sérülés a nyakán érte. Eljutott a forgalmi irodáig, bezörgetett, a forgalmista látta, hogy vérzik, kihívta a rendőrséget és a mentőket. Vallomása szerint a bántalmazása azért maradt abba, mert a forgalmista kijött.

6. tanú ezzel szemben azt vallotta, hogy ő nem ment ki a peronra, hanem amikor a sértett dörömbölését hallotta, kinézett, látta hogy egy általa is ismert hajléktalan van ott, aki mondta, hogy késsel megtámadták, hívja a rendőrséget. Ezt követően **6. tanú** a 112 segélyhívón bejelentést tett, a diszpécser kérdezte, hogy van-e sérülés, amire azt válaszolta, hogy ezt nem tudja. Amikor megérkeztek a rendőrök, azután kapcsolta fel a peronon a világítást, ment ki az ajtón, és észlelte a forgalmi iroda előtt és ajtó üvegén a vérnyomokat. A tanú vallomását szintén felolvasás útján tette a tárgyalás anyagává a bíróság.

6. tanú kívülálló és elfogulatlan tanúvallomása alapján nem fogadható el **sértett**nek az a vallomása, hogy a forgalmista kijött az irodából, mivel a tanú határozottan állította, hogy az üvegajtó másik oldalán megállt, és a vérnyomokat is akkor észlelte az ajtón, amikor felkapcsolta a peronon a villanyt, és a másik oldalról bevilágított a lámpa.

A nyomozó hatóság a sértett kihallgatásakor többször rákérdezett, hogy miként maradt abba a bántalmazása. **Sértett** elmondta, hogy amikor ment a forgalmista felé, hogy szóljon neki, akkor maradt le tőle a vádlott. Ezután a vádlott és a sértett ismételt szóváltásba kerültek, újra összeakaszkodtak, amit már az időközben a helyszínre érkező rendőrök is észleltek. A rendőr tanúk vallomásából megállapítható, hogy amikor odaértek a peronra, akkor megint összekapaszkodva állt egymással szemben a vádlott és a sértett. Egyértelműen **vádlt**at jelölték meg, mint aki támadólag lépett fel abban a szituációban. Ekkor a kés már nem volt a kezében.

A sértett első vallomása tartalmazza, hogy a vádlott részéről a "megöllek" szó elhangzott, majd a helyszíni kihallgatásán is megerősítette, hogy "megöllek, te szemét", vagy valami ilyesmit mondott a vádlott.

A bántalmazásról elmondta, hogy a késes támadással szemben próbált védekezni, de a vádlott összevissza vágta a karján, nyakán, hátán, kezén. **sértett** sérüléseit az első fokú bíróság helyesen rögzítette az ítéletében.

Mindezekre figyelemmel az első fokú bíróság a tényállást **6. tanú** és a sértett vallomására helyesen alapította. Okát adta annak, hogy miért nem fogadta el azt a részletet, hogy fültől fülig elvágta volna a vádlott a sértett nyakát. A rendőr tanúk is megállapították a helyszíni szemlén, hogy nem történhetett úgy, hogy a padon ülő sértett mögé lépett a vádlott, hiszen a nem elmozdítható utasváró pad közvetlenül az épület fala mellett állt. Etekintetben az első fokú bíróság mérlegelése logikai hibáktól mentes.

Helyesen értékelte az első fokú bíróság a bizonyítékokat, azonban a fenti kiegészítésekkel vált teljessé a bizonyítékok értékelése a bizonyítási anyagra tekintettel.

Az első fokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakkal korrigálja.

A 4. oldalon a másodikként megjelölt sérülés esetében azt rögzítette az első fokú bíróság, hogy a bal kulcsfont feletti régióban a nyakon két db, egyenként 1-1 cm-es bemeneti nyílású, jobbról balra haladó, 3-3 cm hosszúságú szúrcsatornájú, az izomzatot sértő, de a mellüreg csúcsi részét, az ún. kupolát meg nem nyitó szúrt, szúrva metszett sérülést szenvedett el a sértett, ami azzal pontosítandó, hogy a vádlott által a nyak bal oldalát sértő, szúrt, szúrva metszett sérülés egyike a sértett külső nyaki visszerét is átvágta. Ezáltal az a sérülés, amit a törvényszék az 5. oldalon a 13 db sérülés után írt, az említett sérüléshez tartozik, ahogy a szakértői vélemény is tartalmazza.

A szakértői vélemény alapján (nyomozati iratok 143. oldal) a 4. oldal utolsó előtti bekezdését kiegészíti az ítéletábra, hogy a bal csuklótájékon a kézháti felszínen lévő szúrt, szúrva metszett sérülés paraméterei nehezen meghatározhatóak, a bementi nyílás 2 cm hosszúságú volt, a szúrt csatorna mintegy 5 cm-es, az izomzatot is érintette alulról felfelé, azaz valószínűleg a lábvégtől a feje felé irányába haladt.

Ugyancsak a szakértői vélemény szerint sorrendben felsorolt - és az első fokú bíróság által rögzített - 1., 8. és 10. számú sérüléseket közepes erőbehatás, a 9., 11. és 12. számú sérüléseket pedig kis erőbehatás okozhatta. Erre figyelemmel a védelemnek azon hivatkozása, hogy mindezen sérülések kis erőbehatástól keletkeztek, nem foghat helyt.

Pontosítja továbbá az ítéletábra a tényállás 5. oldal utolsó előtti bekezdését - nyilvánvaló elírás miatt - azzal, hogy **vádlott** cselekménye és a sértett életveszélyes állapota között áll fenn közvetlen ok-okozati összefüggés, és nem a sértett sérülései valamint a vádlott cselekménye között. A sérülést egyértelműen a vádlott okozta, a sérülések menetét az első fokú bíróság pontosan leírta, viszont az ok-okozati összefüggést a sértettnél beállt állapottal lehet párhuzamba vonni.

Helytálló a fellebbviteli főügyészség indítványa atekintetben, hogy az 5. oldal utolsó bekezdése és a 6. oldal első bekezdése a jogi indokolás részét képezi, ezért ezt a tényállásból a másodfokú bíróság mellőzi és a jogi indokolás részének tekinti.

Az ily módon kiegészített és helyesbített tényállás már minden szempontból megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Helyesen vont le az első fokú bíróság következtetést **vádlott** bűnösségére, és helytállóan minősítette az általa elkövetett cselekményt is, megfelel az anyagi jogszabálynak.

A vádlott által elkövetett cselekmény minősítése kapcsán pontosításra szorul az első fokú bíróság jogi indokolása.

Az ítélet tábla vizsgálta, hogy önként hagyta-e abba a vádlott a cselekményét. Erre vonatkozó kérdéseket a nyomozó hatóság a helyszíni kihallgatás során a sértettnek többször is feltett. **Sértett** úgy nyilatkozott, hogy a gyakorlatilag amiatt hagyott fel a további bántalmazásával a vádlott, mert szólt a forgalmistának, illetőleg, ahogy az első fokú bíróság utalt rá, a vádlott kitartó védekezése volt az, amely meggátolta a vádlottat a bűncselekmény befejezésében. Ekként önkéntes elállásról nem lehet szó.

A bűncselekmény minősítéséhez szükséges alanyi és tárgyi tényezőket a törvényszék feltárta, figyelemmel a 3/2013. Büntető jogegységi határozatra, amely az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú Irányelvet hatályon kívül helyezte.

Az első fokú bíróság vizsgálta a vádlott motivációját, ami hirtelen haragból, indulatból fakadt. Korábbi orvosi dokumentációi tartalmazzák, hogy **vádlott** alkoholos állapotban az indulatait nem tudja vezérelni.

A törvényszék elemezte a tárgyi tényezőket is. Rámutatott, hogy **vádlott** azt a kijelentést tette, hogy "megöllek, te szemét", és kitartóan támadta a sértettet, amely magatartás következetes és könyörtelen elkövetési módot takar. A szakértői vélemény alapján aggálytalanul megállapítható volt, hogy milyen testtájékokat támadott többszörösen a vádlott, amelyek elhelyezkedésük révén az emberi testnek létfontosságú szerveit tartalmazó helyek, köztük a nyak bal oldala, ahol a szűrt, szűrva metszett sérülések egyike a sértett külső nyaki visszerét átvágta. Figyelemmel volt az első fokú bíróság a vádlott által használt késre, ami az elkövetés eszköze volt, és alkalmas volt az élet kioltására.

Az első fokú bíróság az alanyi és tárgyi tényezőkből helyesen következtetett arra, hogy a vádlott szándéka a cselekmény elkövetésekor egyértelműen a sértett életének kioltására, emberölésre irányult, a cselekményt egyenes szándékkal követte el. A vádlott kívánta a sértett halálát, amire utal a megölésre vonatkozó kijelentése a többszöri késsel való támadása közben. Az eshetőleges szándék nem állapítható meg az ítélet tábla álláspontja szerint sem, a törvényszék érvelése helytálló.

A fellebbviteli főügyészségnek a minősített emberölés megállapítására vonatkozó indítványát az ítélet tábla nem találta alaposnak. A főügyészség helyesen hivatkozott arra, hogy a többszörös, kitartó bántalmazás, a testi épséget sértő támadások megalapozhatják a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette kísérletének megállapíthatóságát, viszont ahogy már az első fokú eljárásban is a vádhatóság képviselője perbeszédében rámutatott, hogy adott esetben a különös kegyetlenséghez közeli, de azt el nem érő elkövetési magatartás az, ami megállapítható a vádlott terhére. Olyan többlet tényállási elem amely a súlyosabb minősítést megalapozhatná nem került feltárára a bizonyítási eljárás során.

A 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/4. pontjában foglaltak részletezik a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapíthatóságának kritériumait. A Kúria kifejtette, hogy a különös kegyetlenség fogalma alá az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó, rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul, az emberi méltóság mély megalázásával vagy az

elkövető emberi mivoltából kivetközve véghezvitt ölési cselekmények vonhatók. Jelen esetben kétségtelenül az állapítható meg, hogy a vádlott több alkalommal támadt a sértettre, aki védekezett a támadás ellen. Miként a védelem rámutatott, egy sérülés kivételével nem szenvedett el életveszélyt okozó sérülést a sértett. Kitartó és az átlagot meghaladó szenvedés nem állapítható meg a sértett vonatkozásában, figyelemmel kell lenni arra, hogy az élet elleni bűncselekményeknél az élet kioltása önmagában egyfajta szenvedéssel, nyilvánvaló fájdalommal jár együtt. Erre mutatott rá a Kúria a büntető jogegységi határozatában, hogy csak az ezt lényegesen meghaladó szenvedéssel együtt járó elkövetési mód értékelendő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölésnek. A sértett vonatkozásában, illetőleg a vádlott által elkövetett vágó mozdulatokkal végrehajtott élet elleni cselekmény tekintetében az ítélet tábla sem látott lehetőséget a minősítő körülmény megállapítására, mivel nem talált olyan kirívó szenvedéssel járó, embertelen vagy brutális elkövetési módot, amely már túllép az emberölés általános keretein, és a minősítő körülményhez szükséges kegyetlenséget elérné.

A súlyosító és enyhítő körülményeket az első fokú bíróság nagyrészt helyesen tárta fel. Osztotta az ítélet tábla a főügyészség álláspontját, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor betöltött életkorából következően már nem tekinthető fiatal felnőttnek. Ugyanakkor a büntetlen előélete enyhítő körülmény. A vádlott pszichikai állapotára vonatkozó megállapítások szintén nem értékelhetők enyhítő körülményként.

Figyelemmel az enyhítő körülmények túlsúlyára, az ítélet tábla nem látott indokot a kiszabott szabadságvesztés súlyosítására annak ellenére, hogy a szabadságvesztés büntetés a különös részi tételkeret középmérték - 10 év - nem közelíti meg, azonban a cselekmény kísérleti szakban maradt, amely esetben akár kétszeres leszállásra is lehetőség lenne a büntető anyagi jogszabály értelmében.

Összességében úgy ítélte meg az ítélet tábla, hogy az első fokon alkalmazott joghátrány arányos, megfelelően kifejezi a büntetési célokat, ezért sem súlyosításra sem enyhítésre okot nem látott.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Győri Ítélet tábla a Veszprémi Törvényszék ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítása a Btk. 92.§ (1), (2) bekezdésén alapul.

Győr, 2017. március 22.

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez a végzés és ezzel a Veszprémi Törvényszék 12.B.453/2016/31. számú ítélete 2017. március 22. napján jogerős és végrehajtható.

Győr, 2017. március 22.

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: